

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. XV. De venerabili Eucharistia, vt est alimentu[m] & Sacramentu[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

tiunt idem Doctores de illis pro quibus non generatim, sed peculiari intentione offertur (qui modus offerendi est efficacior pro singularibus, quam modus offerendi in genere; quia fit perfectior applicatio, & petitur ut singulari modo ipsis præ restituis profit.) Singulos enim, etiam si plures sint, verbi gratia tres, quatuor, vel quinque, non minus fructus ex vi Sacrificij percepturos, quam si pro ipsis solis oblatum fuisset. Ita Vasquez supra, & Caiet. in 3. p. q. 79. a. 5. vbi dicit, idem docere S. Thomam, quia docet, hoc Sacrificium ex se sufficere ad delendam qualemcumque pœnam peccatis debitam: tamen singulis prodesse secundum propriam dispositionem. Eandem doctrinam tradit Caiet. tom. 2. Opusculorum, tractat. 3. q. 2. Eandem tenent Antonius de Corduba, Ruardus Tapper, & multi recentiores, ut refert Vasquez. Illi autem pro quibus hoc modo offertur, singuli percipiunt fructum ex vi Sacrificij secundum propriam dispositionem. Optima autem dispositio est status gratiæ cum peculiari deuotione & cooperatione ad hoc Sacrificium.

*Ne possit plura
stipendia
idecirco perci-
pi.*

Hinc tamen non sequitur, posse Sacerdotem plura stipendia pro vno Sacrificio accipere: quia qui pro se curat Sacrificium offerri, totum fructum expectat, quem Sacerdos per Sacrificium conferre potest, iuxta receptum in Ecclesia morem: ac proinde non solum expectat fructum quem habet Sacrificium per se, sed etiam quem habet ex deuotione offerentis, & ipsa actione liturgica, qui fructus in plures distributus minuitur. Addo, quando Sacerdos pro aliquo, vel certa aliqua causa offerre tenetur, non debet sequi opiniones incertas, sed meliori modo quo potest, salua Ecclesiæ ordinatione, fructum Sacrificij applicare. Qui plura desiderat, consulat Auctores, qui ex professo hæc tractant. non enim mei instituti est hæc minutè persequi.

CAPVT XV.

*De venerabili Eucharistia, ut est alimentum
& Sacramentum.*

NON solum in Sacrificium seipsum Dominus nobis in Eucharistia reliquit, sed etiam in alimentum; non quod nos in nostram mutaremus substantiam mortalem, sicut alimenta terrena, & sicut manna, quod datum Israëlitis in deserto (cum ipse sit immutabilis) sed quod nos in se quodammodo conuerteret, & ad suam

suam traheret qualitatem, immortalitatis donum communicando. Sicut enim potentissimum aliquod medicamentum intus assumptum à natura vinci nequit, sed eam victam & domitam sibi assimilat, suas ei proprietates impertiens: ita Corpus Domini in Eucharistiæ mysterio à nobis intro assumptum, non potest à nostra natura mutari, sed sua vi corpora nostra immutat, suas ei proprietates, immortalitatem, claritatem, subtilitatem, & agilitatem inferens. Quod ut Dominus nobis inculcaret, sæpius Ioan. 6. repetit, cum qui *manducat hunc panem, non moriturum, sed victurum in æternum*. Et si enim videatur hominibus mori, tamen ea ratio moriendi non tam mors quàm sompnus & quies est dicenda, cum ad breue tempus, imò ad modicum, & ad momentum sit duratura, & iusti mox velut è somno sint ad æternam lucem & vitam excitandi. Vnde passim in Scripturis vocatur dormitio, requies, somnus. & Dominus Isaïæ 26. *Vade popule meus, intra in cubicula tua, [sepulchra] claudere ostia tua super te, abscondere modicum ad momentum, donec pertranscat indignatio. illud enim modicum ad æternitatem collatum pro nihilo computatur.*

*Eo efficiuntur
immortales.*

*Mors iustorum
somnia
breuis.*

107 Sed inquiet aliquis: Hoc immortalitatis & impatibilitatis donum etiam illorum iustorum corporibus communicabitur, qui Corporis Christi per Eucharistiam participes non fuere, ut sunt omnes Sancti veteris Testamenti. Respondeo, ita esse, sed duplici iure nobis illud donum competet, illis simplici. Nostra corpora immortalia erunt, tum ratione animæ beatæ, quæ tale corpus est promerita, tum ratione admisionis Corporis Christi corporibus nostris, quod vim habet ijs, quibus commiscetur, immortalitatem impertiendi: imprimis enim illis sanctitatem, & veluti vim quamdam, quæ semen est immortalitatis. vim moralem, non physicam intellige. At illorum corpora id solum ratione sanctitatis animæ obtinebunt.

Obiectio.

*Quomodo
immortalitas
communicatur
corporibus
iustorum.*

108 Neque solum ad immortalitatem impertiendam corporibus, sed etiam ad spiritum Christi in nos transfundendum, hoc alimentum datum est, & hic est primarius eius finis & fructus. Cum enim caro Christi, quæ illo continetur, non sit nuda caro, sed Diuinitati, quæ est spiritus Christi, vnita: qui hoc alimentum sumit, eo ipso fit particeps spiritus Christi & Diuinitatis. Nam ut Dominus Ioannis 6. ait, *Spiritus est qui viuificat, caro autem non prodest quidquam: id est, caro per se & vi sua non potest vitam æternam conferre, sed id facit vi spiritus seu Diuinitatis coniunctæ: sicut ferrum per se*

*Spiritus
Christi con-
trahimus.*

O o non

non potest accendere lignum, sed vi ignis qui ferro est intimè unitus. Sic per hoc alimentum Christus caput nostrum communicat nobis suum spiritum suamque vitam, colligens omnes in vnum corpus & in vnam veluti hypostasim perfectam & completam; omnesque illi inserimur, & veluti incorporamur, sicut partes alimenti conuenienter intus applicitæ per meatus naturæ, incorporantur nobis, vnaque sunt hypostasis nobiscum, cum spiritus noster ad informandas & viuificandas illas se extendit. Vnde Apostolus 1. Corinth. 10. *Vnus panis & vnum corpus sumus omnes, qui de vno pane participamus. Vnus panis*; quia ille panis non à comedentibus in illorum substantiam conuertitur (sicut fit in pane tereno & corruptibili); sed contrà, potius ipsos comedentes in seipsum conuertit, & vnum secum efficit, suas proprietates, suamque formam illis communicans. Mirum sanè consilium Dei! vt nos ad se attraheret, sui que spiritus & vitæ efficeret participes, in vno naturæ nostræ indiuiduo vnitur carni humanæ hypostaticòs; deinde hanc carnem speciebus panis & vini conuestitam dat nobis in alimentum; & per illud alimentum nobis coniunctum & commixtum, spiritum & Diuinitatem suam ei alimento connexam in nos transfundit, vt hoc modo nos omnes sanctificet, & ad suam vnitatem & vitam redigat. Nullus modus suauior, effigacior, admirabilior aut sapientior poterat excogitari.

*Consilium Dei
mirabile.*

C A P V T X V I.

De miraculis quæ concurrunt in venerabili Eucharistia Sacramento.

AD magnitudinem beneficij pertinet non solum res ipsa quæ datur, sed etiam modus dandi, seu miracula stupenda, omnem naturæ vim & consuetum rerum cûsum excedentia, quæ in eo dando concurrunt. Nam & hoc ipsum ineffabilis est misericordiæ, quod tale beneficium conferat, quod sine maximis miraculis conferri non poterat: quantum enim fieri potest, Deus causis vtitur iam constitutis, & ad miracula quasi inuitus descendit. Sunt autem in hoc mysterio tot & tanta miracula, vt merito stupendum supra omnia miraculum dici possit. Præcipua horum duodecim numerari possunt; quorum duo spectantur circa substantiam panis & vini,

*Miracula
huius benefi-
cij duodecim.*